

Gočevski
KATEKIZEM.

Ž e n i t n e
ali
svatbine navade in napitnice.

Smešnice in narodne zastavice.

Z b r a l
Dragotin Bastiančič.

V Slovenjemgradcu 1892.

Založil in prodaja Dragotin Bastiančič.

Natisnil W. Blanke v Ptui.

109255

109255

N 1221/1950

Nezadovoljna žena.

Lani sem se omožila
Letos me že griva,
Dobila sem hud'ga moža
Je hujše ko kropiva.

Kropivo mi še mráz umori
Pa móža mi ne more,
Ker mož moj za pečjo sedi
Da mráz do nja ne more.

Jutri bo v Celovci sejm
Na semj ga bom peljala,
Če ga ne bom zamenjala,
Ga bodem pa prodala.

Prav po ceni ga ne dam
Sem ga težko dobila,
Še rajši ga domov peljam
Za peč ga' m posadila.

Ženitvanje med Štajerskih Slovencev.

Kadar se mladenči hočejo ženiti, pošljejo kakega zgovornega moža navadno v sredo ali saboto zgodaj v jutro svatovat. Ko v hišo stopi, pozdravi domače s starim krščanskim pozdravljenjem rekoč: «Hvaljen bodi Jezus Kristus; dobro jutro vam Bog daj! Oglasil sem se danes pri vas. Zvedel

sem namreč, da imate prodati rumeno pšenico pa pitane voličke. Bomo se o teh rečeh nekoliko pogovarjali in če je mogoče in nam vsem dovoljno, tudi porazumeli.» Potem skuša izvedeti od staršev ali oskrbnikov nevestinih in tudi od nje, ali jim je po volji, da bi se deklica prostovoljno zaročila z imenovanim mladenčcem.

Če dobi dovoljni odgovor, pride ta mož (starašina) pozneje z ženinom, da se porazumejo in zaroko obhajajo, kar se navadno pozno zvečer godi. Ko si ženin in nevesta sežeta v roke, njima starašina v znamenje stanovitnosti vina po rokah polije govoreč: «Bog daj srečo.» Zvunaj pod oknom pa fanti po trikrat zauckajo.

Potem delajo priprave za gostovanje in grejo k notarju juterne delat. Ko nastopi predvečer, pridejo godci na dom ženina, in — če je mogoče — tudi neveste, da zagodejo «krancpint.» Zgodaj v jutro pa pride starašina z ženinom in njegovo družbo pred vrata nevestinega doma in začne takole klicati: «Hvaljen bodi Jezus Kristus, dobro jutro nam vsem Bog daj! Hišni oče gospodar in oče starašina ali spite ali budite ali znabiti presveto Trojico premišlujete — to prvo pršono (osebo) Boga Očeta, kateri nas je stvaril? Je prav. — Pa zdaj pustite to pobožno premišljevanje na stran in obrnite se k nam, in nam dajte tak odgovor, da bo prav za vas in za nas — in dovoljen vsmiljenemu Bogu v svetih nebesih.»

Zdaj godci zagodejo.

Starašina: «Jaz sem klical k prvemu — kličem k drugemu: če premišlujete drugo Božjo pršono (osebo) — Boga Sina, kateri nas je odrešil, je prav, ali obrnite se zdaj k nam in pustite vse na stran, in nam dajte tak odgovor, da bo prav za nas in

za vas in povoljen Bogu vsegamogočnemu gor v svetih nebesih.»

Godci zopet zagodejo.

Starašina: «Jaz sem klical k prvemu — drugemu — zdaj še kličem k tretjemu: premišlujete znabiti tretjo Božjo prsono (osebo) Boga svetega Duha, kateri nas je pri svetem krstu posvetil, in se razodel in videti dal pri potoku Jordanu v Palestini (sveti deželi), kjer je sv. Janez Krstnik Jezusa krščeval? — Pustite vse na stran in obrnite se k nam, in nam dajte tak odgovor, da bode prav za nas in za vas in povoljen trojedinemu Bogu v svetih nebesih.»

Na to godci spet zagodejo.

Potem notranji starašina vpraša zunanjega: «No, — kakšen odgovor pa želite od nas?»

Zunanji starašina pa odgovori: «Hodila sva s tem mladenčem pred 14 dnevi tukaj in videla v vašem vrtu dosti lepih in dišečih rožic (cvetlic), pa njemu je le ena všeč, ker je ponižnega in čednega duha, kot ponižna vijolica, obdarovana s krščanskimi čednostmi in vednostmi, — to želimo od vas, hišni oče gospodar in oče štarašina! Da bi vam bila blage volja, njo nam izročiti, in sicer v znamenje sreče in blage volje z glažkom vina in rožmarinom v roki.»

Tedaj notranji starašina odpre vrata in potisne vun kakšno našemano baburo, ktero zunanji starašina godcem izroči in reče: «Dobra je ta, pa še za drugo se priporočimo.»

Potem pošljejo vun «vodiljo». Zvunanji starašina jo v svojo družbo vzame in še poprosi za drugo.

Pripeljejo potem vun «kranceljungfravo» (venčano devico, svatevco); zvunanji starašina se zahvali za njo, in jo izroči «brautfirerju» (združbi).

Potem še zopet nagovarja, in zdaj se vrata odprejo in stopi vun nevesta, z glažkom vina in rožmarinom v roki, in da glaž (časo) vina ženinu. Ženin vino okusi, da ga štarašinu, starašina pa s tem glažkom vina tako-le napije in nagovori: «Napijem najprej na slavo in čast trojedinemu Bogu, na čast preblagi Mariji Devici, vsem izvoljenim božjim svetnikom v nebesih, na stanovitno srečo, veselje in vedno zadovoljnost ženinu in nevesti do sivoglave starosti v vedni milosti pri Bogu zdaj v življenji in po smrti v dolgi večnosti.»

«Napijem tudi našej celej companiji (družbi), da bi bili vsi enkrat povabljeni po našej smrti na ženitnino pred Božje Jagnje, da bi z Marijo in vsmi izvoljenimi Boga častili na večne čase.»

Sprejeti od očeta hišnega gospodarja grejo potem v hišo k zajuterku (frušniku); — po zajuterku — če je čas, in so dobre volje za petje, pomagajo nevesti «slovne pesmi» popevati.

I.

Nevestino slovo.

Se solnce ozira lepo,
Ker jemlje od mene slovo;
Se bom omožila,
Samištvo pustila,
Stopila bom v zakonski stan.

Dekliči, vam rožce pustim,
Nedolžnost fantičem zročim;
Nedolžno živeti —
Najbolje na sveti —
Najlepši deviški je stan.

Zdaj vzeli te ledik-stanu
In dali te bomo možu.

Le jemlji nevesta slovo
K poroki it' sram te ne bo;
Devica poštena si b'la
Poštena za možem boš šla.

Le jemlji nevesta slovo,
Od svoj'ga očeta lepo;
Skrbeli veliko za te,
Zahvali jih srčno za vse.

Le jemlji nevesta slovo,
Materi poljubi roko;
Oh kol'ko so 'meli skrbi,
Da zrastla poštena si ti.

Le jemlji nevesta slovo
Od bratov in sestic lepo;
Prijazno jim roko podaj,
Da preveč ne jokajo zdaj.

Le jemlji nevesta slovo
Od znancev in žlahte tako,
Da bode nas Jezus vesel,
Med svate nebeške nas vzal.

III.

Nevesta slovo jemlje.

Z Bogom, z Bogom, ljubi oča!
Ker mi ni ostat' mogoče,
Dajte mi še žegen svoj,
Naj od hiše gre z menoj.

Zdrava, ljuba moja mati!
Moram se od vas podati;

Težko ste zredili me;
Zdaj objamem vas za vse.

Srečno bratje in sestrice!
Vi vrstniki in vrstnice!
Skupaj smo izrastili,
Zdaj se mor'no ločiti.

Bod'te zdravi in veseli,
Ki ste me za ljubo 'meli;
Ker podam se jaz od tod,
Daj mi Bog prav srečen pot.
(P. E. Zagorec.)

Potem se podajo gostje z ženinom in nevesto v cerkev. Če so le količkaj v «imenu» svatje, saj če godce imajo, jih radi gledajo po poti otroci in ženstvo in še v cerkev jih spremljajo. Nevesta, vodilja ali tudi svatje ubožnim gredoč kosce kruha, krajcarje itd. delijo.

Nekteri imajo nepotrebne burkeže z godci in tudi streljajo, s čemer se dosti nesreč zgodi, zato je pri strelbi mnogo previdnosti potreba.

Ko so svatje v cerkvi, pri sveti maši, primerna bi bila naslednja pesmica, da bi se ženinu in nevesti — med sv. mašo zapela.

IV.

Ženinu in nevesti.

Kol'kor pomlad porodila
Je po vrtu nam cvetlic,
Kar najlepših je povila
Izmed sjajnih krasotic —

Iz teh šopek vama vije
 Pesem moja svatovska.
 Zdaj, ko uro vama bije,
 Da se v zakon združita.

Prva teh cvetlic rudeča,
 'Z mučeniške je krvi;
 V srcih vera tak cveteča
 Vama ljubi mir deli.
 Okoŕ nje pa se povija
 Vednoživka upan je,
 Ki overe vse spodbija,
 Vama zakon polehča.

Tretja roža snežnobela —
 In se zove vrtnica,
 V Božjem vrtu razcvetela
 Je ljubezni polna vsa.
 Ta naj vaju vedno družì,
 Edno bodita sree,
 Drug naj drug'mu voljno služi,
 Drug za druž'ga imej želje!

A cvetlica ta bliskeča,
 Ki se zove vrtnica,
 Tudi silno je bodeča,
 Dasi lepega duha:
 To na tihem vaj' spominja,
 Da nebes na svetu ni,
 Da je zemlja solz dolina,
 Potrpež le sad rodi.

K Veri, Upanju, Ljubezni,
 Tej Trojici Boženstva,
 Lepa šmarnica se stavi,
 In le ta na znanje da:
 Da ljubezen zdaj začeta
 Kot spomladi vajnih dni,

Naj ostane vedno sveta
In do groba tak cveti.

Šopek ta pa naj povije
Roža spomeničica,
Zmir da vama srce bije
Za dolžnosti do Boga;
Vse kar sreča še obeta,
Naj nebo nad vaj' rosi,
Rajske vence vama vije
Mnogo let vaj' Bog živi.

(M. Torkar.)

V.

Sveti zakon.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Sam stvarnik ga zasadil je,
Svet zakon imenuje se.
Oj srečen, srečen zakon svet',
Kdor hoče v njem le prav živet'!

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Bog oče vsadil prvega;
Je stvaril ženo in moža.
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;
Bog Sin posvetil drugega,
Po zakramentu zakona.
Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
Poganja žlahne vrhe tri;

In tretjega svet Duh živi,
 Ki njemu milosti deli.
 Oj srečen itd.

Prelepo drévce zeleni,
 Pognaja žlahne vrhe tri;
 Tri vrhe blagoslovil Bog,
 Očeta, mater, cvet otrok.
 Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
 Poganja žlahne vrhe tri;
 Najprvi oče zakonski,
 Ki svoje lepo oskrbi.
 Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
 Poganja žlahne vrhe tri;
 Drug vrh je mati zakonska,
 Ko vinska trta žlahna vsa.
 Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
 Poganja žlahne vrhe tri;
 In tretji vrh otroci so,
 Ki kakor oljke rastejo.
 Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
 Poganja žlahne vrhe tri;
 Bog Oče, Sin in sveti Duh,
 Skrbi za nja vsakdanji kruh.
 Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
 Poganja žlahne vrhe tri;
 Naj sveto drevo zeleni,
 Naj zakon žlahen sad rodi!
 Oj srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
 Pogonja žlahne vrhe tri;
 Oj blagoslovi ti, o Bog!
 To delo svojih božjih rok!
 O srečen itd.

Prelepo drevce zeleni,
 Poganja žlahne vrhe tri;
 Bog jim življenje srečno daj,
 Po smrti uživat sveti raj!
 Oj srečen, srečen zakon svet',
 Kdor hočo v njem le prav živet'.
 (A. M. Slomšek.)

Pri žegnovanji (blagoslovljenji) vina »Šentjanževca« se zna ta-le stara, pa pobožna svatovska pesem zapeti:

VI.

Tamkaj v Kani Galileji
 Je ena srečna ohcet*) b'la.
 Svati so b'li jogri božji,
 Jezus ino Marija.

Ja, kak srečen je bil ženin,
 Srečna tud nevesta:
 Bil je pri njih sveti žegen
 In ta družba nebeška.

Lehko je ohcet držati:
 Vse kar zmanjka, Jezus da;
 Rekla je ta božja mati:
 »Moj sin! vina nimajo.«

*) Ženitev.

Jezus je okol pogledal,
 Rekel je služabnikom —
 Šest jim vrčev zapovedal
 Napolniti je z vodo.

Svati dajo starašinu
 Le tih šest vrčev vode,
 Jezus jih spremenil v vino —
 Čudež prvi je storil.

V tvoje roke se Marija,
 Priporočimo mi zdaj;
 Da se Jezus bode vsmilil
 Tudi črez nas uselaj.

Sprosi, da bomo mi svati
 Pro nebeški ohceti,
 Daj nam Jezus stanovati
 Tam v veseli večnosti.

VII.

Šentjanževa.

Zdaj pijemo šentjanževca,
 Da b' srečna naša pot bila!
 Prej, ko se bom na pot podal,
 Koga si bom v tovarša zbral?

Oj Jezusa bom jaz objel,
 In njega za tovarša vzel.
 Jezus je majhen, pa je svet,
 V rokah drži vesoljen svet.

Jezus je vsmiljen'ga srca,
 Karkol' ga pros'mo, vse nam da.
 Je v Kani na gostiji bil,
 Je vodo v vince spremenil.

Tud' nam ga bo on piti dal,
 Če pijemo ga, kar je prav.
 Napij mi bratec tudi ti,
 Naj se srce razveseli!

Ker si mi to zdravico pil!
 Do b' se v nebesih veselil!
 Zdaj pa nam daj Bog vse povsod
 Prav lahko in veselo pot.

Ko svatje pridejo iz cerkve, gredo po navadi najrajši v kako oštarijo (gostilnico) na «šenkvajn» (darovanje, mal), vendar le za toliko časa, da se doma vse pripravi; potem se podajo na dom novih poročencev. Starašina stopi v hišo z veselim pozdravom: «Hvaljen bodi Jezus Kristus, dober večer nam Bog daj! Vesela bodi vsa hiša, da smo pripeljali ta dva nova zaročenca. Bog daj, da bi do visoke starosti živela vedno v lepi zastopnosti, v vednem zdravju, sreči, zadovoljnosti in v milosti pri Bogu in v spoštovanju pri poštenih ljudeh.»

Potem se za mizo vsedejo od tistega kraja, kder solnce vshaja. Starašina nagovori stoječ tole zdravico: «Napili bomo zdravico na zdravje ženina in neveste; tudi na zdravje našega čest. g. dušnega pastirja, ki so podelili našima ženinu in nevesti sv. blagoslov in ju poročili v zvezi zakramenta sv. zakona. Živi jih Bog!»

Potem napivajo tudi svatje tako-le: «Na ta glas, kar so oča starašina nagovorili in napili.»

Zatem pride na vrsto zdravica, katero starašina nagovori pred daritvijo za nevesto.

«Dobro zdravje cele naše kompanije (družbe), tudi ženinu in nevesti!

Napijem pa zdaj na zdravje naši mladi nevesti, ki nas je z ročicami ozaljšala, da smo šli z njimi pred sv. altar.

Zato bomo zložili vsak en darek naši mladi nevesti. Jaz bom dal toliko-drugi pa kolikor kateri hoče.»

Tedaj godci zapoje:

«Le le sem, le le sem — Oča starašina;
No darujte tej mladej nevesti, —
Z darom in blagom in lepim poštenjem.
Ta mlada nevesta je tako govorila:
Ko bo sinke ženila in hčerke možila,
Tedaj bode vse povrnila in poplačala.»

V nekterih krajih pojejo naslednjo pesem:

VIII.

Darovanje ženina in neveste.

Ljubi oča starašina!
Le natoč'ite kupco vina,
In poiščite mošnjico,
Pa prinesite petico!
Le darujte, le darujte
Z enim lepim darom
Ženina in nevesto,
Ž dobrovoljnim srcom.

Vi devir, le tud odprite
Svoj karnir in prinesite,
Naj bo tolar alj petica,
Saj ne švara se mošnjica.

Le darujte, le darujte
 Z enim lepim darom
 Ženina in nevesto
 Z dobrovoljnim srcom.
 Dragi in pošteni svatje,
 Ljube sestre ino bratje,
 Bližej, bližej pristopite
 In svoj darek prinesite.
 Le darujte, le darujte
 Z enim lepim darom
 Ženina ino nevesto
 Z dobrovoljnim srcom.

Ljube vujke in tetice,
 Ljube botre in babice
 Bote kos tančice dale,
 Mlado mater obdar'vale.
 Le darujte, le darujte
 Z enim lepim darom
 Ženina in nevesto
 Z dobrovoljnim srcom.

Le darujte dobre volje,
 Njima bode vel'ko bolje;
 Kar bo srce rado dalo,
 Vam ne bode pomanjk'valo.
 Le darujte, le darujte
 Z enim lepim darom
 Ženina in nevesto
 Z dobrovoljnim srcom.

(P. E. Zagorec.)

Potem pride na vrsto stara, pa imenitna zgo-
 vorna zdravica, katero za očetom starašinom morajo
 vsi svati pri napitji ponavljati, kdor pa tega ne

more ali neče, mora za kazen toliko več piti ali pa kaj drugega storiti.

Zdravica se glasi:

«V imenu tega, ki nam vse da. * Na zdravje tega, ki na žegnanem kamni stoji. * to cartano rožo in celi svet v rokah drži * in našim dušam hrano deli * in nas s to vinsko kaplico razveseli.

V imenu tega, ki je prevzel naš dolg. * Ni ga prevzel noben first (knez) ne kralj, * tudi ne svitli cesar; * prevzel ga je sam večni Bog, * kakor vsaka mati svojih lastnih otrok.»

Potem še zapojejo več zdravic, zlasti radi to-le pobožno staro zdravico:

IX.

Veliko priglih nam v pesmih pojô,
Alj toti zdravici pa glihe ne bo;
Od rože Marije Device,
Ki nam je sprosila to vince.

Kak je Marija skrbela za nas
Tam v Kan' Galileji na ohcet' ta čas;
Rekla je svojemu Sinu —
«Svati pa nimajo vina.»

Jezus je usmiljen'ga srca,
Kar ga kol' pros'mo, vse nam on da;
Če zmanjka nam kruha alj vina,
On že pripravljeno ima.

Jezus je rekel učencem tako:
Napoln'te šest vrčev zdaj s frišno vodo;
Nesite jo starašinu,
Da bo pohvalil to vino.

Zdaj ga popijmo v imenu Boga,
 Očeta in Sina in svet'ga Duha ;
 V imenu Marije Device,
 Ki nam je sprosila to vince.

X.

Čast hvala Bogu, ker vince je tu,
 Na mizi stoji, prot' nam' se smeji,
 Je lepo rumeno, in k naš'mu veselju
 Sam Oča nebeški ga rasti pusti.

Prijatli le sem, pristopite k men' ;
 Vas nimam za špas, 'mo pili en glaž,
 Zdravico b'mo pili, in Boga častili,
 Sam Bog bo tud' take družine vesel.

Vsa žalost je tam, kjer vinca ni zrav'n ;
 Tak' bilo nekdej, tam v Kan' Galilej',
 So svat' žalovali, k' so piti nehali,
 Zato ker je vinca jim zmanjkalo b'lo.

Pa kaj se zgodi, da vse zveseli :
 Šest vrčev je b'lo nalitih z vodo ;
 Se Jezus je vsmilil, 'z te vode je vino
 Na vel'ko veselje tem svatom storil.

Pa tudi pri nas je ljubljeni čas,
 Če glih nam z vode ničč' vina ne st'ri,
 Pa v žlahnih goricah na vinskih trticah
 Prav sladkega vinca prirase za nas.

Vi bratje, sestrice, prijatelji vsi —
 Le pije naj vsak po svojih željah
 Iz tega studenca, z vesel'ga srca;
 Kater je pripravljen k veselju ljudem.

XI.

Dosti mi rožic na svetu cveti,
 To vince pa mene najbolj zveseli,
 Naj bo zima, pomlad — človek star ali mlad,
 Vsaki mi pije to vince prav rad.

Kol'ko mi glažkov na mizi stoji,
 Tol'ko mi ljudi pri mizi sedi,
 Glažke nalijejo, vun jih popijejo —
 To je veselje moj'ga srca.

Prvi glažek ko bodem nalil,
 Prvo zdravičko ko bodem napil,
 Na zdravje možem, ženam, fantom, dekletam,
 Tudi tem drugim prijateljem vsem.

Drugi glažek ko bodem nalil,
 Drugo zdravičko vam bodem napil,
 Pred ko bom šel od vas, srečni ostanite,
 Nič ne zamer'te, d' sem špasik pri vas.

Tretji glažek ko bodem nalil,
 Vas Bogu, Mariji bom priporočil;
 Pri vas ostane Bog, Jezus ta naš gospod,
 Z mano pa pojde Marija gospa.

XII.

Ljubi prijatli! če smo si brati,
Tako naj vzdigne vsaki svoj glaž;
In bomo vdarli, tuško napravili,
Na bo veselje zmiraj pri nas.

Blagi moj bratec, vinski prijatelj,
Bog te naj živi, pijmo ga vsi:
Da b' mo veseli bratovš'no pili,
Bog nas naj živi, prijatelje vse!

To je ta prava, zvoljena sraga,
Bog jo je hotel dati za nas,
Da b' jo mi pili, žalost hladili,
Kadar že hoče premagati nas.

To je veselje naše dežele,
Da nam Bog dobrega vinčeka da;
Zato vsi v družbi vkupaj poskusmo,
Kteri bol glažeke prazniti zna.

Moj je že prazen, alj pa narazen —
Misli še nimam — iti od vas;
Saj je še v kleti mokro pri čepi,
Bomo še pili šentjanževca glaž.

Le ga še pijmo, Boga hvalimo,
Za te prežlahne božje dari;
Ker od nja roke božje dobrote
V naših potrebah dosežemo mi.

Bog nas naj živi, da b' ga še pili
V milosti božji tukaj na svet';
Enkrat pa da bi v nebeškem raji
Mogli nebeško zdravico pet'.

XIII.

Zdravica je le ta,
 Ko jo sam Bog štima —
 To vince je zares dobro,
 Da b' ga premal' ne b'lo.

Ne pijmo ga preveč —
 Da bi ne vedli več —
 Le pijmo ga tako,
 Da ved'li 'mo domo

XIV.

Ena nova zdravička —
 Poslušajte jo.
 Je 'na tička zapela
 V slovenski dežel':

Od solnčnega hribca,
 Od vinske gore,
 Od sladkega vinca,
 K' je barve lepe.

Še lepši je barva
 Še gorši je žmah,
 Zavolje te družbe
 Ga spijem en glaž.

XV.

Bog te živi, bratec moj!
 Oj živi te, oj živi te;
 Kol'kor kapljic, tol'ko let

Bog ti daj na 'svet' živet'.
Živio! Živio!

Dobro zdravje, bratec tebi;
Ne le tebi — tudi meni —
Živi! hola — —
Dokler se vince z glažka pit' da.
Živijo!

XVI.

Pripeljali so formani,
En glažek sladkega vinca,
Dopeljali do hribčka,
Opešala j' živin'ca.

Pripregli so konjiče tri —
Vozi, vozi Vanek ti,
Hot, hi — hi —
Ži-vi-jo! — — —

Take si bratce 'meti želimo,
Kteri nam radi pijejo vino,
Pijmo ga, pijmo, saj nam diši.

XVII.

To žlahno vinsko kapljico
Zdaj hočemo popiti,
Zavezo staro bratovsko
Želimo ponoviti;
Na zdravje pij ga bratu brat,
Da bi veseli bili!

Znabiti da je zadnjo krat,
Da vkupaj bomo pili?

Tekoči čas beži ko zver,
Nam kratko da živeti,
In naglo hoče ljubi mir
Nam ljuta smrt zatreti;
Zato ne dajmo dolgo stat'
Te čaše bratje mili!
Znabiti da je zadnjo krat.
Da vkupaj bomo pili.

Sem zmiraj verno ljubil vas,
Če tud' ni b'lo poznati;
Do vas je srce vsaki čas
Gorelo, dragi brati!
Al' danes dajmo si spoznat',
Da smo si dobri bili —
Znabiti da je zadnjo krat,
Da vkupaj smo ga pili.

In prejde dan in prejde noč,
Ko v kolu bomo stali,
In desne roke si drugoč,
Ko stari znanci dali;
Zapeli bomo tistokrat:
Oj hvala, oče mili!
Sej ni bilo še zadnjo krat,
Ko vkupaj smo ga pili.

(V. Orožen.)

Potem se spet vrstijo govorne napitnice (zdravice); oče starašina napije navadno tako:

«Na zdravje cele naše kompanije (družbe), da

si je majhna, pa da bi bila izveličana, in enkrat v nebesa poklicana!»

Potem ženin, nevesta in drugi svatje tudi tako napivajo:

«Na zdravje in na ta glas, ki so ga oče starašina napili in nagovorili!»

Potem drugi svatje napivajo:

«Na zdravje očeta starasine itd.!»

Potem na zdravje vodilje — na zdravje «brautfürerja» (ženinega vodja), — «kranceljunfrave» (svatevce), in vseh poštenih svatov.

Naposled še godci pridejo na vrsto s svojo:

„Larmo.“

Jaz vam imam razodeti
Neke prav čudne reči,
Alj vi morate verjeti,
Če tud' laž v mes tiči. —
Šel sem bil na daljne rajže,
Kače, grile kupovat,
Alj kjer je preveč korajže,
Je nevarno dostikrat.

Imel sem en'ga konjiča
Mladega in bistrega,
Ni se bal noben'ga griča,
Kedar sem zasedel ga;
Ni ga b'lo nazaj držati,
Kadar se je prav razvnel;
Strašno je začel dirjati,
Noben polž bi ga ne vjel.

Vli kaj se je zgodilo?
 — Kol'ko naglost vendar stri! —
 Enkrat se mi je mudilo,
 Jezdil sem črez grabne tri;
 Ogenj sem začel kresati,
 Rad bi bil tobak kadil,
 — Groza me je pripoved'vati —
 Skoraj bi tam mrtev bil.

Ena iskra odlotela
 Po nesreči je v vodo,
 Na to se je voda vnela,
 Začne goret' pod menoj.
 Vse na enkrat je zgorelo —
 Konj in sedlo vse je preč;
 Da se to ne bo verjelo,
 To ne hotel bi priseč'!

Še ta čudež bom povedal,
 Kaj se z mano tam zgodi,
 Klical sem, okoli gledal,
 Kar en orel prileti.
 V kljun me prime, ven me nese,
 Tak' sem vendar živ ostal!
 Konj je proč na večne čase —
 O kako bom zdaj kupč'val!

Ljubi oča starašina!
 Ponižno se k vam podam.
 Še imam en sodec vina,
 Prav drago vam ga rad prodam,

Vem da bote vi kupili,
 Nate, le pokus'te ga,
 Potlej bomo se zmenili,
 Kaj še več imam blaga.

Grilov imam šest kardelov,
 Deset tavžent pa stenic,
 Sedem tavžent je kršelov,
 Zabje volne pet ladic.
 Petdeset ino tri pare
 Samih grilovih mehov,
 Tri breje mačke stare,
 En raztrgan žakelj nov.

Tud' imam za tri bokale
 Same polževe krvi,
 Deset centov prazne hvale,
 S pajčevne deset vrvi;
 Imam tri kokoši breje,
 Pet sto miš in sto podgan,
 Kdor ne verje, ta naj šteje.
 Kter' to kup', ne bo goljfan.

Prodajal ne bom na dvoje,
 Ker najrajše skup prodam;
 Saj že veste, kako to je,
 Vam možem se v roke dam.
 Sami ceno naredite,
 Naj bo dvajset alj deset,
 Samo tolko mi zložite,
 Da bom kupil konja spet.

Ko kuharica na mizo prinese s klobasami, jabelki itd. ozalšano svinjsko glavo, štruce (kolače), močnike, purane, kokoši, petelina itd. tedaj godci godejo: «Oče starašina, reži te petelina itd. — itd.»

Konečno še oče starašina nagovori zdravico za kuharico tako-le:

«Zdaj — na slednje še bomo napili eno zdravico naši marljivi in skrbni kuharici, ki nam je mnogo sort okusnih jedil napravila in se trudila s kuhanimi in pečenimi. In vse to nam je na mizo znosila, da smo si mi zraven svoje srce razveseljevali in želodce nahranjevali, in s tem naše novozaročence prve dni počestili; da smo po navadi naših praočetov in očetov te obrede, spomine in veselice, zdravčke — v govoru in pesmi opravili k našemu veselju, kratkočasnosti z vedno željo: na zdravje in srečo našim novozaročencem.

Napijmo še toraj zdravico naši dobrohotni in postrežni kuharici in vložimo jej vsak en dar; jaz dam tol'ko — drugi pa kolkor kateri hoče.»

Pri tej daritni zdravici godci zapoje in zagodejo:

«Na zdravje naši kuharici,
Nam dobre jedi napravljala,
Naša scra troštala —
Z rožmarinom roštala.»

Venčanje.

Res čuda prelepa — navada zori,
Da venec se spleta — in pušlec stori,
Vesela prigodba — svoj pušlec ima,
Tud' žalostna roža — otožno venčá.

Nov' dete rojeno, — k' še kršeno ni,
 Bo z rož'am' vpleteno, — že pušlec dobi,
 Pri krstu, glej k sveči, — se takšnemu da,
 Ko zrase pa večí — ga v rokah ima.

Na prsih dekličem — cvet rožni diši;
 Na kapcah fantičem — prijazno smeji;
 Kjer likof od dela, — se pušlec poda,
 Je slovo veselo, — svoj naglič ima.

Če kdo je povabljen — v svet zakonski stan,
 Veselo bo zgrabljen — in ves ovenčan;
 Alj tudi dekličí, — ki v kloster gredó,
 In tudi fantiči — vsak venec dobó.

Požavbana glava — se tud' veseli,
 Če dojde ta prava, — da venec dobi;
 Svetnike venčajo — dekličí večkrat,
 In Križan'mu dajo — lep krancelček zlat.

Še pušlec leskeče, — ki tac'mu bo dan,
 Ki bode iz ječe — pa k smrti peljan;
 Mrtvaška tud' truga — svoj pušlec dobi,
 Alj solza je druga, — ki ga porosi.

Ko pušlecček vežeš, — ko venček snovaš,
 Ker vrtnice režeš, — in z rož'am' igraš:
 Le misli na dušo, — da ne posmuči
 Na jalovo pušo, — kjer rožič nič ni.

Le brumnim dušicam — se pušcl tam da,
 Svetnikom, svetnicam — zlat venec snova,
 Hudobnim smrdljivi — tam ogenj gori,
 Pošteno tu živi, d' ne smukneš k njim ti!
 (I. L. Rečiški.)

Smešnice.

Naj potrebnější zakrament.

Župnik: «Povej mi, Marijca, kateri je naj potrebnější zakrament?»

Nevesta: «Meni je pač najpotrebnější zakrament zakon.»

Poljub in zaušnica.

V Britaniji na Francoskem je bila navada, da je po poroki ženin nevesto oklofotal rekoč: «Takšen sem, kadar sem hud.» Takoj pa jo je poljubil rekoč: «Takšen sem, kadar sem dober.» Prigodi se pa, da je Francoz v tem kraju vzel Nemko, katera od tega običaja nič vedela ni. Ko je ženin nevesto udaril in poljubil, butnila ga je ona v nos, da se mu je kri s curkoma vlila rekoč: «Takšna sem, kadar sem dobra.» Potem mu je še polovic las izdrila dodavši: «Takšna sem, kadar sem huda.» Od takrat je ni po vsem kraju več te ženitovanske šege.

Sveti Janez — musikant.

Ženin z nevesto pride h gospodu župnike na izpraševanje. Med drugim vpraša gospod župnik ženina: «Kaj je bil sveti Janez nepomuk?» Ženin dolgo in dolgo premišlja, a ker se nikakor ne domisli, pomaga mu gospod župnik: «No, mu-mu-mu- (mučenik.) Musikant! zadere se nevednež misleč, da je pravo pogodil.

Dobra glava.

Kmetica: «Ali bi prečastiti gospod župnik pomagali, da bi se moj France učil naprej, mora biti se bi za gospoda izučil?»

Župnik: «Ali ima fant dobro glavo?»

Kmetica: «Dobro glavo ima, čez tri stopnice je padel, pa si je ni razbil.»

Zdravnik in stara devica.

Stari gospodični je svetoval zdravnik, naj se omoži, potlej ne bode več tožila o malenkostnih boleznih. Gospica se mu nato kar hitro odreže: «Vzemite me kar vi gospod zdravnik.» Zdravnik pa tudi ni bil v zadregi z odgovorom, ter reče: «Zdravnik le zapiše zdravilo, zavžije ga pa ne.»

Verjetno.

Zdravnik: «Kako je po noči z vašim spanjem?»

Bolnik: «Spanja imam malo; še le proti jutru par ur.»

Zdravnik: «Tako malo spanja? od kod pride vaš ta nemir?»

Bolnik: «Veste, jaz sem ponočni čuvaj; pa se še le proti jutru vležem.»

Čudna bolezen.

Zdravnik: «Kakšno bolezen je pa imel vaš mož, da je tako naglo umrl?»

Žena: «J ne vem, kaj mu je bilo. Zvečer je šel zdrav spat, zjutraj je pa mrtev ustal.»

Tolažba.

«Kaj jokaš prijatelj» vpraša nekdo stariga strežaja. «Oh mojega gospoda tako noga boli, da mu jo bodo morali odrezati.» «Kaj boš zato žaloval, boš saj samo jeden čevelj snažil.»

Kapucin in kmet.

Kapucina najeli so neko nedeljo na deželo, da je maševal in propovedoval. Ko se spravi na leco in začne prav iskreno propovedovati, ugleda hkratu pri stranskem altarju kmeta, ki se je jokal. Čim dalje je kapucin propovedoval, tem hujše je kmet

jokal in solze. kakor bob debele, udirale so se mu po lici. Po končani propovedi pokliče kapucín kmeta k sebi in ga upraša: «Oče, vi ste se mej propovedjo tako britko jokali. Povejte mi vendar, kateri del moje propovedi vam je šel toli k srcu?» — «Pomislite mojo nesrečo!» odvrne kmet. «Pred dobrim tednom ukral mi je neznan lopov najlepšega kozla. Bila je to lepa žival. Brado je imel kakor vi in kadarkoli sem pogledal v vas, vselej sem se spomnil nesrečnega kozla in jokal sem, in jokal.»

Kdo naj plača?

Nek zidar pogodil je po cerkvenem predstojništvu popravljjanje farovža. Ko je pogojeno delo zvršil, prosi ga župnik, naj še steno na hlevu popravi.

Zidar: «Kdo bo pa to plačal?

Župnik: «Popravite, popravite — to vam bo Bog plačal.»

Zidar: «Veste kaj, gospod župnik, plačajte mi vi, Bog naj potem vam plača, ker vas bolje pozna, nego mene.

Pek in čevljar.

Sta se pričkala, ktereга stan je častnejši. — «Kaj bi govoril» reče pek, «moj stan je gotovo

častnejši od tvojega, kajti kar jaz napravim, pride vse na mizo, kar pa čevljar naredi, gre pa vse pod mizo!»

Skrbni hlapec.

Nek gospod se je na pot pripravil. Vsled tega naroči svojemu služabniku, naj ga ob dveh po polnoči pokliče. Služabnik pa pride že o polnoči k gospodu, ter ga na vse moči strese, da ga predrami. Gospod, še hudo zaspan nevoljno povpraša: «No, kaj je že dve po polnoči?» — «Ne!» dobi za odgovor. Hlapec reče: «Zdaj je še le polnoči, jaz sem vam le povedati hotel, da še lahko dve uri spite.»

Otroci govore pač resnico.

V neko kmetsko krčmo blizo K. je prišel nedavno meščan. Zahteval je vina in vode. Oče krčmar gre oboje iskat. V sobi, kamor le po navadi kmetje zahajajo, pa običajno vode v krčmi ne tirjajo, stal je med tem le radoveden in zgovern deček, kateremu se je čudno zdelo, zakaj gospod k vinu vodo pije. Zato srčno in nedolžno vpraša: «Gospod čemu bode vam voda?» Meščan odgovori: «K vinu jo bom pil, da si bodem žejo prej pogasil.» Deček pa na to zopet mirno pravi: «O tega ni treba; vsaj so oče sami včeraj dva škafa vode med vino telebnili.» —

Prebrisan Madjar.

Neki Magyar ember gleda na Dunaji v kovačnico, ravno je pomočnik nabijal s kladivom na

naklo. Kôvač videč, da Madjar ni posebno bistroumen, pravi, da mu nastavi za par litrov piva roko pod kladivo, a da je ne zadene.

Madjar ves radovoljen prime kladivo in udari po roki. Seveda ni roke zadel, ker jo je kovač preje zmaknil. Madjar plača pivo in odide s trdnim namenom, to doma porabiti. Prišedši domov, zagleda soseda Janoša in precej ga vpraša, če ima kladivo in naklo. Kladivo je že imel, ali nakla ni bilo. «Ej, nič ne de, ti ne zadeneš moje roke,» pravi in položi roko na lice. Oni zamahne s kladivom, a ta roko izmakne. Ves krvav je upil: Ej teremtete, zadel je pa vendar nisi.

Ribničan v Ljubljani.

(Na mestnem trgu vre velika množica ljudij vkupe.)

Ribničan: Za pet ran božjih, kaj pa je to?

Meščan: Čudež, čudež! Ravno sedaj je krava jajce izlegla!

Ribničan: Iz jajca pa bode tele, kakor ste vi!

Ribničan na kamniški železnici.

Ribničan pride na Kamniško železnico in upraša na postaji: «No, koliko bodem pa plačal do Kamnika?» — «Osem grošev,» odgovori mu uradnik. «Toliko ne dam, reče Ribničan, ako hočete 3 groše, se peljem, drugače pa ne.» — «Tukaj se ne da nič glihati,» reče uradnik. — «Kakor hočete, zavrne Ribničan, pa grem peš. To Vam pa povem, še nazaj me bode klicali, jaz vam bodem pa figo pokazal.» In res Ribničan jo useka peš proti Kam-

niku. Čez prav malo časa pridrdra pa vlak za njim ter zapiska. Ribničan pokaže mu pa hitro navskriž fige, ter zaupije: «Le piskaj le, kruota, kaj ti nisem povedal, da me boš še klical? Zdaj se pa tudi za tri groše ne peljem. Le bajži z Bogom naprej!»

Smešnice o Lemberžanih.

(Pripovedoval star Lemberžan. Zabisal Rok D. Gorski.)

«Lemberžki rihtar na pragu sedi,
Si hlače obero, in toče u...»

Šribarja imajo iz bel'ga gradú.
Po cimri šprancira in joče gladú.

Po trgu šprancirata purgarja dva,
«Zok-ure» iz repe imata obá.

Godce pa imajo od štirih vetrov,
Na «probi» so se stepli od samga gladu.

Smešnice o Lemberžanih.

1.

Na hribu nad Lembergom je stala in še stoji podružnica sv. Pankracija. Lemberžanom je bila postala cerkvice prenizka in preozka in sklenili so jo poveksati. Kako so to izvršili, pripovedujejo tako-le: Po zidu, precej visoko nad zemljo, potegnili so z žerinom čero in vestno do črte so krog cerkve navozili vse polno gnoja. Hoteli so ji namreč pognojiti, da bi bolj hitro kvišku zrasla. Čez nekoliko dnij, ko se je gnoj sesédel, bila je, naravno, črta visoko nad gnojem. «Glejte,» rekli so Lemberžani, «za koliko je cerkev hitro višja zrasla, ko

smo ji dobro pognojili.» Zdaj hitro posnažijo gnoj in se pripravijo na drugo delo, ker, kakor sem že rekel, cerkev ni bila samo prenizka, ampak tudi preozka. Treba jo je torej bilo še raztegniti. Tudi to so zvršili, in sicer tako, kakor so jedino Lemberžani znali. Krog cerkve pognili so svoje suknje, in sicer tako na široko, za kolikor so mislili, da jim bo treba zid premakniti. «Kajti rekli so,» kadar bomo zid toliko naprej pomaknili, da bode suknje pokrtil, bo cerkev zadost široka. «Potem so šli vsi v cerkev in so se uprli s pleči v zid tiščeči ga na vse strani. Med tem časom, ko so se Lemberžani v cerkvi potili, šel je nekdo tam mimo in jim je neopažen vse suknje pobral, ter zbežal ž njimi v bližnjo goščo. Ko so Lemberžani potem prišli iz cerkve in niso nobene suknje več našli, so bili jako veseli, da se jim je posrečilo cerkev toliko raztegniti, da so se vse suknje pod zid skrile.

2.

Dva Lemberžana sta v gozdu drva cepila. Jeden ugleda lepo veverico na veji se zibati in ne pomišljaje se spleza na drevo, da bi jo ujel. Veverica pa je bila urnejša in je skočila na drugo drevo. Lemberžan skoči za njo, a spodrkne mu, da pade na tla, in si nos razbije. Ko ga tovariš zagleda vsega krvavega okolu nosa in ust, veverice pa nikjer, razjezi se in počne ga zmerjati: «Vrag volčji ti, kaj si kar surovo požrl?!»

3.

Šel je nekdo od »fureža,» in je bil zgubil kaš-nato klobaso na obeh krajih zašpaljeno. Ondu mimo šel je potem nek Lemberžan in zagledavši klobaso se je grozno ustrašil, da si skoro mimo nje domov ni upal. Vendar naredivši velik ovinek, prišel je srečno mimo nje in potem divje udril v Lemberg, kjer je vse tržane spravil na noge. »Joj, ljudje božji, velika nesreča se nam bliža!» upil je

dirjaje po trgu. «Strašna zverina gre proti Lembergu, ki ima zadaj in spredaj roge!!!» Nato so se začeli Lemberžani zbirati oboroženi z vilami, sekirami, puškami in vsakovrstnim orožjem in junasko gredó nad zverino, da odvrnejo še o pravem času nesrečo od sebe in trga. Kmalu jo ugledajo. Zdaj nastavijo puške in streljajo v njo, da je začela po vseh krajih kaša lezti ž nje. Ko so Lemberžani to ugledali so rekli: «Pač sreča, da smo to žival še prej umorili, predno je povrgla. Če bi se bili vse ti mladiči izlegli, lahko bi bili ves slavni Lemberški trg pokončali!»

4.

Sedem Lemberžanov je nekoč šlo na bližnje Dravsko polje mlatit. Za stezo so pa našli veliko njivo lanu, ki je bil baš v svojem modrem cvetju. Lahni vetrič ga je semtertja majal, da je bil podoben morskim valovom, kadar jih sapa razburja. Lemberžani cvetečega lanu še nikoli niso videli, pa tudi morja še ne. Pa ker so o morji bili že nekoliko čuli, mislili so, da je to morje, in zatorej so se slekli, ter šli vanj kopat se. Ko so se zopet oblekli, začeli so se preštevati, ni li kdo izmed njih utonil. Šteli so in šteli, a ker vsak, kdor je štel, ni tudi sebe uštel, bilo jih je vedno le šest. Ustrašijo se: kaj ko bi bil sedmi utonil! — Mimo pride nek mesar. «Pojdite sem, mož!» prosijo ga Lemberžani, «in še vi nas preštejte! Mi smo se kopali tukaj v tem morji, prej nas je bilo sedem, sedaj nas je pa menda le šest. Bojimo se, da bi se ne bil sedmi utopil.» Mesar vidi, kaka je stvar, zato jim reče: «Jaz vas že preštejem, pa to mi pač morate dovoliti, da vsakega jedenkrat s palico udarim, ker drugače vas ne morem prešteti.» Dasi Lemberžanom ta predlog zastran palice ni bil posebno po godu, vendar so rekli mesarju, naj jih le prešteje kakor ve in zna, da

bojo saj vedeli, pri čem da so. Mesarjih je štel, pa vsacega tako pritisnil z batino po hrbtu, da je kar zajeknil. Ko je prišel do zadnjega je pa rekel, da se je v srédi zmotil in da mora zopet od kraja začeti. «O, ne ne,» ga začnejo Lemberžani prositi, «čisto prav ste nas prešteli, sedaj že vemo, da nas je sedem, kakor nas je prej bilo, in da se nobeden ni utopil.» Od tistega časa so Lemberšani baje nezmojljivi pri številjenji.

5.

Imeli so Lemberžani v celem trgu samo jedno kobilo lepega plemena, pa nobenega konja. Tedaj so bili v skrbah, kako bi si brez konja njeno pleme ohranili. Sklenejo si v tej zadevi sami pomagati. V gozdu naredijo veliko gnezdo, in pod kobilo položijo več debelih tikev (buč). Hoteli so jo namreč prisilite, da bi iz njih mlade izvalila. Ker pa ni hotela radovoljno na njih sedeti, posekali so ji vse štiri noge, da bi lažje valila. Ker si je kobila popravljala trda jajca, katera so jo tiščala v trebuh in se premetavala po njih, primerilo se je, da se je jedna tikva sprožila in se je kotala po bregu nizdolu. Tam se zaleti v grm, kjer je baš spal dolgouhi zajec. Ta se ustraši, skoči in beži čez drn in strn. Ker so Lemberžani videli kako se je v grmu iz tikve zajec izvalil, mislili so, da je to žrebec in so vsi udrli za njim, «Šment», so rekli, «kako hitro nam je kobila lepega žrebca izvalila. Hitimo za njim, du nam ne uide!» Ker so opazili, da ima precej dolga ušesa in katek rep, klicali so ga, da bi jih rajši počakal: «Kratkorêp, dolgouh, nà nà! Kratkorêp, dolgouh, nà nà!» Pa zajec je tekel vstrajnejše, nego Lemberžani in niso ga mogli ujeti, da bi si v Lembergu konjski rod ohranili.

Nečem biti župan.

Živeli so trije bratje, živeli so skupaj a niso se imeli radi po bratovsko. Starejša brata sta črtila mlajšega, ker je vse sam podedoval po očetu. Skleneta ga necega dne umorili, ali bolje, utopiti. Zavezala sta ga v veliko vrečo in ga zanesla k vodi. Bila je pa ravno nedelja in ljudje so ravno ob isti uri šli tam mimo od božje službe. Hudobna brata tedaj hočeta počakati, da bi odšli mēšarji in pustila sta vrečo z bratom ob cesti, povrnivši se sama domov. A brat v vreči ni vedel kaj početi in začel je sam s seboj govoriti »Nečem biti župan!« To sliši nek mimo gredoč mēšar, se poda k vreči in pravi:

»Pa bom jaz župan, če ti nečeš biti! Prepusti županstvo meni, pa ti dam vso to goved, ki se tukaj pase. Moja je.«

Dobro! odvrne uni v vreči —, odveži vrečo, pusti me na prosto in pojdi sam noter! Moja brata bodeta prišla in postavila te bodeta za župana!»

Kakor sta se pogodila, tako sta tudi storila. Uni je šel v vrečo in brat je gnal čedo domov. Bratov ni več našel v hiši, odišla sta in vrgla vrečo z lakomnikom v vodo. Povrnivši se domov, prestrašita se zeló, ker sta dobila brata z govedo na dvorišči.

»Kje pa si dobil to čedo?» vprašata ga.

»J kje drugje, kakor v vodi, kamor sta me vrgla!»

»Ali bi še hotel nama pripraviti tako lepo živino?»

»J zakaj pa ne? Le pojdita z menoj k vodi!»

Peljal ju je na tak kraj, kjer se je ravno živina pasla ob vodi, tako, da se je videla na dnu reke.

»Glejta, kako lepa je ta čeda, glejta, kako lepo se pase!»

Brata sta veselo zazvižgala in skočila v reko a se nista nikoli več prikazala na svetlo.

Kako se je pozneje godilo ostalemu bratu, ne vem, ker nisem bil poleg. Ljudje pravijo, da dobro.

Kratkočasnice.

1. Pomoč zoper pijančevanje.

Ko je pijanec nekega večera precej vinjen domu prišel in v svoji ženi dve videl, se je tako prestrašil, da se je pijančevanja celo odvadil.

2. Očetovsko premišljevanje.

(Samogovor.) Imam še tri goldinarje. Zdaj pa ne vem, bi kupil svojemu sinku hlače ali hčerki jankico; pa nastal bi med njima prepir. Tedaj najbolje, da jih zapijem.

3. Po obedu.

Gost: «Točaj, želim plačati!»

Točaj: «Imeli ste jubo, govedino z zeljem, pečenko s krompiri — prosim kaj še imate?»

Gost: «Glad.»

4. Velikodušnost.

Gost točaju: «Meni je denar pod mizo padel. Ako ga najdete, mi ga jutri nazaj daste, ako ga pa ne najdete, si ga obdržite za se.

5. Naravno vino.

Gost: «To ti je vino, stavil bi vse, da je naravno vino.»

Gostilničar: «Po čem to sodite, prijatelj?»

Gost: «Tako je kiselo, umetno nij mogoče takega ponarediti.»

6. Petkrat nič je en goldinar.

Tuj gost obišče o priložnosti dunajske razstave restavracijo in si da prinesiti vrček pive. «Kaj velja pivo», vpraša točaja? — «20 kr.» odgovori točaj. — Gost: «To je vendar malo preveč za pivo.» — Točaj: «20 kraje. je vendar zelo nič.» Gost: «Dobro, pa 5krat nič je en goldinar.»

7. Ljubezen do rednosti.

Oče svojemu sinu dijaku: «Včeraj pa si bil po redu pijan!» —

Sin: «Ja hvala Bogu, pri meni mora vse v redu biti!»

8. Recept za hišne gospodinje.

Gospodinja naj vzame $1\frac{1}{4}$ klgr. samovladanja, 1 kl. potrpežljivosti, 1 klgr. pravičnosti, $\frac{1}{2}$ klgr. preudarka, $\frac{1}{2}$ klgr. discipline, $\frac{1}{2}$ klgr. prijaznosti in blagosti in vse to naj zmeša z enakoj kolikostjo lastne gospodarske pripravnosti in naj vzame od te mešanice vsak dan nekoliko; kedar je sila, vsako uro, ali saj na tešče.

9. Zvijača.

Srečko: «Priatelj, dobro veš, da sem že od neke-
daj bil strasten tobakar in zdaj moja žena
tega ne trpi, da bi doma v hiši pušil.»

Šulek: «Tudi moja žena nij tega od kraja trpela
— pa dal sem njeno podobo na pipo na-
slikati in zdaj ne samo, da smem v sobi
pušiti, temuč mi še celo pipo z duhanom
nabaše.»

10. Nepoboljšani samec.

»Dobri stari prijatelj» vpraša nekdo starega
samca, «Zakaj se ne ženiš, da bi vendar enkrat
svojo domačijo imel? mislim, da ti je že skrajni
čas!» — «Hočem ti vzrok povedati, zakaj da tako
dolgo čakam in se še nisem oženil», odgovori

samec. «Deklica, katera bi bila za me, se še nij rodila in mati, katera bi jo imela roditi, je žeumrla, tedaj sprevidiš, radi česa moram do smrti samec ostati.»

11. Prepovedano

«Ako vmerjem, vzemi si za ženo najstarejšo hčer hudega duha, da le ima mnogo denarjev», pravi neka na smrt bolna ženica svojemu možu skopuhu. «Čez to bodi zelo potalazena, »odgovori mož, «kajti naša postava nam prepoveduje dve sestri ženiti.»

12. Očetov svet.

Nikdar ne ženi deklice zarad bogastva, moj sin, temuč iz ljubezni — par tudi nikdar ne pozabi, da je ravno tako lahko deklico ljubiti, katera ima milijon, kakor katera niti krajcarja nima.

13. Dve skrbi.

Žena (prišedša v sobo): «Oj mož! Tine se je na stopnjicah spodteknil in vrček pive v roki držeč padel. Pogledi ali se mu ni kaj pripetilo.»

Mož: «Ta je lepa! neumen deček je gotovo tudi pivo razlil.»

14. Dvoženstvo.

 Nek obsojenec izpričeval se je s tem, da je zmiraj bolje imeti dve ženi, kakor eno. Dokler je samo eno imel, se je vsak dan z njim prepirala; odkar pa je imel dve, ste se med seboj prepirali in vjedali in njega pri miru pustili.

15. Prazen izgovor.

Žena: «Kde pa si včeraj tako dolgo bil, da si tako pozno na noč domu prišel?»

Mož: «Pri mojem dobrem prijatelju!» —

Žena: »Tak! — In kje je bil tvoj dobri prijatelj?»

Mož: »V krčmi!»

16. Redkost.

Mož: »Pojdeš danes zmenoj v gledališče?»

Zena: »Bode li kaj posebnega?»

Mož: »Da, in sicer, kar že midva dolgo pogrešava:
Domači mir.»

17. Moder nauk.

Kadar v jutro vstaneš in si samičen, prosi ljubega Boga za dobro ženo, kajti dobra žena je vredna vsakdanje prošnje s tem več, ker so dobre žene redke. Si pa oženjen, prosi za dober dan, kajti tudi najboljše žene imajo večkrat hude dneve.

18. Sibika je ovadila.

Dorika: »Kako pa se godi sestri? Nisem je v teku te zime če enkrat na ledu videla!»

Sibika! »O, njej se ni treba več po ledu sanjkati, — kajti ona je že zaročena!»

19. Iz šole.

Strije: »No, dečko, si s svojim učiteljem zadovoljen?»

Tinek: »Celó ne! On nič ne ve, vse me vprašuje.
Danes me je zelo vprašal, kdo da je Ameriko našel!»

20. Nasprotno djanje.

Mali Bojteek pride jokajoč iz šole domov in vpraša očeta: »Oče! ali je res, da imajo mlinarjevi večje svinje, kakor mi?»

Očo: »Da, malo so večje, pa kaj se tak cmuliš?»

Bojteek: »Ja mlinarjev Tine prinese zopet večo gnjat učitelju in sme zopet za prvega sedeti, med te, ko sedim jaz zmiraj za drugega.»

21. Iz šole.

Učitelj: »Kdo je bil od Boga šesti dan vstvarjen?»
 Ivanek (zapazi, da učitelj na se kaže): »Gospod učitelj!»

Učitelj (razdražen): »Pa ti nevednež! človek pa ne jaz.»

22. Iz otročjega življenja.

Učiteljica: »Iz pridnih malih deklet zrastejo velika pridna dekleta, in kaj imamo od teh pričakovati in upati? povej mi Vesela!»

Vesela: »Drugoč malih deklet.»

23. Šolsko naznanilo.

Kmetica pravi svojemu možu, ki je ravno slabo šolsko naznanilo svojih sinov bral: »Ti Jože, kaj naj storiva, da se bodo najni otroci bolje učili?»

Kmet: »Hm, pošlji učitelju par gnjat.»

24. Ozir.

Mati: »Dragomir, zadnjikrat si mi tako veliko veliko veselje napravil, ko si prvi med učenci bil, sedaj pa si že zaostal.»

Dragomir: »Pa mati, druga mati tudi želi enkrat enako veselje imeti!»

25. Otroka boli.

Učitelj se pritožuje materi čez njeno hčerko: »Vem,» pravi mati, »da je dekle leno in jezičljivo, pa kaj si hočem? Za besedo ne mara — če jo kaznujem, pa boli ubogega otroka.»

26. Iz otročjega življenja.

Števo; »Števo! Danes se ne smeš iti kopat, ker se pritožuješ, da te trebuh boli!»

Števo: »Oj oče, to nič ne škodi, saj znam na hrbtu plavati.»

27. Angeljske glave.

Otrok: «Mamica! so to tudi angeljci na podobi, kateri samo glave in peruti imajo?»

Mati: «Da, moje dete.»

Otrok se začudi ter pravi: «Pa, mati, kako pa naredijo, kedar se vستي hočejo?»

28. Same kosti.

Naddesetnik (Feldvebelj): «Gospod stotnik, vojaki se pritožujejo, da dobivajo premalo mesa — pa preveliko kosti.» —

Stotnik: «Kaj še več! kosti! — Jaz imam kosti, vi imate kosti, nezadovoljneži imajo kosti, sploh vsaki junak ima kosti.»

29. Dober začetek.

Vitko: »Predragi prijatelj, imel sem grozovitne sanje. Sanjalo se mi je, da si ti prišel na kant. Od straha sem se zbudil, pa misleč, da še sanjam, skočim k omari, da vzamem denarjev in je k Tebi prinesem.» —

Vlatko: «O kako si dober!»

Vitko! «Pa pomisli, jaz nisem v omari nobenega vinarja našel, — pa bi premogel mi 150 gld. posoditi?»

30. Milosrčna mati.

«Urno mi daj šibo, da zamorem razposajenemu fantalinu red v glavo zabiti,» pravijo oče. —

«Taki, samo je hočem še malo segreti, kajti ona je tako mrzla,» rečejo mati.

31. Iskan zdravnik.

A. «Doktor Veselkovič je posebno iskan zdravnik!»

B. «Res je, kajti, ako ga potrebuješ, moraš ga po vseh gostilnicah iskati!»

32. Previdnost.

Hraber: «Povej mi, stari prijatelj, bi mi li mogel 300 gld. na četiri tedne posoditi? Jaz bi sicer denarjev od mojega strica na posodo dobil, pa on trja 2 gld. obresti.»

Boris: «Vedi prijatelj kaj? Tukaj imaš 2 gld., pojdi in si izposodi pri strijcu denarjev.»

33. Eden, ki veliko obljubi.

Mozes: «Povejte mi gospod baron, kaj hočem li početi z baronom Nemaničem? 5000 gld. mi je že dolžen, 2000 gld. mi je hotel že pretečeni četrtek poravnati pa zmiraj me odpravlja s praznimi obljubami!»

Baron: «Da, da, moj ljubi Mozes, res je žalostno, ako človeka sreša zapušča, kateri toliko obljubi!»

34. Dober izgovor.

Kmet se poda med tem, ko je vihar močno pihal, v svoj vrt, da tamkaj priveže mlada drevesca h količem ter zapazi, da njegov sosed krojač misli ravno debelo repo iz grede izpuliti. «No krojač, kaj misliš z mojo repo narediti?» «Jaz se samo za nat držim, da me veter vkraj ne popiše.»

35. Ne suknja, temuč jaz.

Gospod si misli pri prodajalcu novo zimsko suknjo kupiti. Prodajalec, žid poišče mu lepo novo suknjo in mu jo ponudi. Gospodu se suknja zelo dopade samo pravi: »Škođa, suknja mi je zelo prav in se mi dopada, pa preveč smrdi po čebuli» «Odpustite gospod,» pravi žid zelo vljudno, «ne suknja, temuč jaz!»

36. Odkritosrčnost.

Nemanič: «Posodite mi sosed 5 fl., pozabil sem mošnjo z denarji doma.» —

Velikovič: «Sosed, vi pa velikokrat mošnjo doma pozabite!» «Res je, pa nič ne dé, je tako prazna.»

37. Pri durih.

«Janez, nisem ti že večkrat pravil, da imaš taki poklicati, ako kdo za me praša.» — «Jaz sem milostljivega gospoda v sobi in vrtu iskal, pa nikjer našel.» — «Pojdi, pojdi, ti si osel, kateri sebi enakega ne najdeš.»

38. Slaba ura.

Dogša: Želim si dobro uro kupiti — ali bi mi ne priporočali dobrega in vestnega urarja!»

Milanko! «Pojte, pojte z dobrimi urami. Pred kratkim časom kupil sem si pri prvem in najboljšem urarju lepo sreberno ankerco za 15 gld. Tri dni je dobro šla, potem pa sem jo mogel zastaviti.»

39. Trd pogoj.

Šivar: «Vidite, jaz potrebujem svoj denar tako silno, in trgovec tudi sili, da mu na skorem plačam!»

Dijak: «Zdaj se mi le pa taki poberite, vi nesramnež; delate sami dolgove in hočete, da bi vam je drugi plačevali. Prinesite mi pobotnico od suknarja, potem še vam le plačam, poprej ne!»

40. Žalosten spomin.

Vedite ravno na tem le prostoru imel sem

leta 1830 grozovito nesrečo. Pri veliki povodnji zgubil sem svojo pokojno ženo in klobuk. In klobuk je še bil zelo nov.

41. Pametno.

»Slišal sem, da se hočete s svojo gospodinjo oženiti, katera Vam že več let spodmika!« To je res! pa vidite, to je pametno. Ako jo v zakon vzamem, dobim z lepeka vse svoje reči nazaj!«

42. Čuden duh.

Častnik (svojemu slugi): »Korol, ti dišiš tako čudno.«

Sluga: »Gospod častnik, jaz ne!«

Častnik: »No, kdo pa?«

Sluga: »Pes!«

Častnik: »Psa pa še tukaj ni!« —

Sluga: »Kmali bo tukaj.«

43. Potrdilna prepoved.

Podčastnik: »Pevec, zakaj je vojakom prepovedano pri vožnji skozi prerov (tunel) glave iz železniškega voza moleti?«

Pevec: »Da se tunel ne bi poškodoval.«

44. Nikako upravičenje.

A. »Kaj mi bode te vi očitali? Jaz sem kot dijak na dveh vseučiliščih študiral!«

B. »To vas zelo nič ne opraviči, dragi gospod! Jaz sem tudi imel tele, katero sem dvema kravama pripuščal in vendar iz njega nič drugo ni bilo — nego junec.«

45. Nepošteno.

Čevljar: «Vi ste čevlje že pred pol letom dobili; zdaj so že obnošeni, pa meni še jih niste plačali. Kdaj mi vendar mislite zasluženih 7 gld. dati?»

Gospod: «Kaj za par raztrganih čevljev bi moral 7 gld. plačati. To je vender nepošteno!» —

46. Lovska ošabnost.

Prvi lovec: «Bi li vi verjeli, da sem jaz v treh dneh 999 zajcev ustrelil?»

Drugi lovec: «Zakaj pa ne rečete taki 1000?»

Prvi lovec: «Mislite vi, da bi mogel jaz zavolje enega zajca lažnik postati?»

47. Kateri ima prav.

Jareninčan: «Kaj mislite sosed, kateri zvonik je v Slovenskih goricah najstarejši?»

Marjetčan: «Prijatelj, Vaš gotovo ne, kajti tako star, kakor je Vaš, je tudi naš!»

Jareninčan: «Oho, prijatelj, ta pa ne bode! Naša cerkev že stoji čez 600 let in zraven tega še ima zvonik četiri mlade.»

Marjetčan: «Res je bratec, da ima Vaš zvonik že štiri sine pa ti so mali in še doma. Naš zvonik pa je svoje že izženil. Sodi tedaj, ali imam prav!»

Narodne zastavice.

Kaj je sv. Zakon?

(dol polize, pa sam Kriz ostane.)

(Zakon je: Kriz s strdjo namazan — kadar se strd

Kaj je na Dunaji po sredi?

(Cetrek.)

Pet krav za groš, po čem pridejo jedna k drugi? —

(Po parkljih.)

Sčim revni ljudje repo belijo? —

(možou Z)

Kdaj je osel tako rigal, da ga je ves svet slišal? —

(Noetovi parki.)

Kateri zajec se nobenega psa ne boji? —

(Leseni, s katerim se čevlji iznavajo.)

Kdaj zajca zobje bolé? —

(Kadar ga pes ugrizne.)

Kam gre zajec, kadar je sredi gozda? —

(na upzod se)

Kateri svetnik je najmodrejši? —

(zna.)

(Tist, ki ima knjižo zaprto, ker že vse iz glave

Na drevesu sedelo je osem vrabcev. Anže ustrelil jih je pet. Koliku jih je še ostalo? —

(Noben, ker so ostali trije odleleti.)

Kateri svetnik je živ v cerkvi? —

(Ki ima črva v sebi.)

Ulegla sta se dva, ustal pa samo jeden? —

(Pijan človek.)

Kadar je sit, kriči, kadar je lačen pa molči, Kdo je to? —

(Min.)

Kdo govori brez ust in jezika? —

(Per.)

Na križu visim, pa nisem mrtev, veliko sem vreden, pa nimam niti lota? —

(Dragi kamen.)

Po noči budi, po dnevu spi. — Kdo je to? —
(Sveča.)

Oče stoji mati kleči, otroci vise Kaj je to? —
(Koli, trta, grozdje.)

Oče ne hodi v cerkev, sin pa vsak dan. Kdo
je to? —
(Vino.)

Kdo je Bogu služil, nič zagrešil, pa vendar ni
v nebesa prišel?

(Osel, na katerem je Kristus v Jeruzalem jahal.)

Kdo je zajcu najbolj podoben? —

(Zajčla.)

Zakaj drži ministrant pri povzdigovanji mašni
plašč? —

(Za rob.)

Kje ima vol največ mesa? —

(Pod kožo.)

Kdaj je vol zvonaj in znotraj kosmat? —

(Kadar na pragu stoji.)

Kdo ima v cerkvi največ oblasti? —

(Muha, ker sede, kamor hoče.)

Za katero hruško ljudje umirajo? —

(Za »vodenico«.)

Ko gre je on, ko stoji je pa ona?

(Dež — voda.)

Katerega svetnika je dva dni povrsti god? —

(Sv. Volpenka, ki je zadnji dan oktobra, a drugi dan so Vsi svetniki.)

Katera riba je najboljst? —

(Pečena ali pa kuhana.)

Koliko ima polupeta koza parkljev? —

(Kolikor polupeti kozel.)

Zakaj okna umivajo? —

(Ker jih prati ne morejo.)

Kateri svetnik ima največ brad? —
(Sveti Peter, ker ima dva ključa.)

Dvakrat je rojen bil, dvakrat je kri prelil, pa vendar ni izveličan bil. Kdo je to? —
(Korn.)

Kdaj je človek brez glave v hiši? —
(Kadar skozi okno gleda.)

Po dnevi prazno, po noči polno. Kaj je to? —
(Postelja.)

Komu denar težo dela?
(Mošnji.)

Kdo ima glavo in samo jedno nogo? —
(Zrebelj.)

Kranjski svetnik ima na glavi, koroški pa v žepu? —
(Safu.)

(Ta zastavica je iz one dobe, ko je bil še veljave takozvani „Scheingeld“. Uredn.)

Kaj imajo ljudje, česar Bog nima? —
(Gospodarja.)

Kdo je nekdanj prvi najboljši vrt naredil in ga nekoliko časa svojim ljublim otročičem izročil? —

(Bog, sveti raj — Adamu in Evi.)

Kdo je bil prvi kmet? —
(Abel.)

Kdo je bil prvi mlinar na svetu? —

Abraham. (Ko ga je Bog z nekaterimi angeli obiskal, je Abraham sam najlepšo moko naredil na ročnem mlinu.)

Kteri možje so bili rojeni že v starih časih,
pa še niso smrti okusili ?

(Henoh in Elija, ki sta se na ognjenem vozov
v nebo odpeljala.)

Kteri tudi od žen rojeni pa še tudi niso
vrmlili ? —

(Okamnjenici, katerih se v nekaterih krajih najde.)

Kdo je bil prvi tesar ?

(Noe.)

Kdo je bil prvi kovač ? —

(Tubalkajn.)

Kdo je bil od nekdanj najmočnejši ? —

(Nimrod.)

Kdaj so začeli mesce šteti, in kdo je to prvič
zapovedal ? —

(Bog Mojzesu v Egiptu.)

Kedaj je stvar stvarnika tolažila ? —

(V vrtu Geemane Angelj Kristusa.)

Kedaj je stvar stvarnika nosila ? —

(Osel Kristusa na svetlo nedeljo, in sveti križ
Kristusa na veliki petek.)

Kedaj Kristus ni bil ne v nebesih, ne na
zemlji ? —

(Ko je bil na svetem križu.)

Bela njiva, črni ral ! — modri mož po nji oral,
kaj je to ? —

(Pisar, kader piše)

Kteri človek na svetu še ni umrl? —
(Kteri še živi.)

Kaj je prej — laž ali resnica? —
(Laž je za resnico.)

Kdo stoji v logu na eni nogi? —
(Goga.)

Kdo vidi s konjskih kosti cerkev? —
(Čepčel.)

Kdo je zjutraj najprej dobre volje? —
(Petelin.)

Tik tak — na vsakem kraju tak, ka je to? —
(Motovilo.)

Kak je nek ta grad, ki je poln štučastih hab? —
(Zličnik.)

Kde je proti nebu obrnjenih največ lukenj? —
(Na strnišču po žetvi.)

V cerkev kliče, sam pa nikoli v cerkev ne gre, kdo je to? —
(Zvon.)

Ktera voda je največa na svetu? —
(Rosa, ker pokriva hribe in doline.)

Kedaj še solnce na tem svetu ni zašlo? —
(Dnes še ne.)

Kaj jo to: v zemljo zija, v nebo vpije, krščen je — pa nima duše? —
(Zvon.)

Kaj je v mašnih bukvah črez božjo besedo? —
(Trak v mašnih bukvah.)

Kaj je v cerkvi nepotrebno?
(Streha nad priznigo.)

Kteri svetnik najdalje vidi? —
(Tisti, ki je pri oknu.)

Kje sneg najdalje obleži?
(V Prati.)

Kako se more v dežji klobuk pokriti?
(Z omrelo.)

Kaj je to: Brez nogač sem rogač celi hram
nesem sam? —
(Polz.)

Kaj je to: vsi sinovi imajo kapice, le oča
je nima? —
(Zelod in hrast.)

Kaj je to: slepec vidi zajca, hrom ga ujame
in nag ga v nedrije dene? —
(Laž.)

Kdo brez nog gor in dol hodi? —
(Solnce.)

Luknjica pri luknjici, pa vendar vodo drži,
kaj je to? —
(Streha.)

Kaj je to: lesena koklja im železna pišeta? —
(Brana.)

Katera je največa norost človeka?
(Če misli, da je najbolj pameten.)

Za kom vsi ptiči letijo? —
(Za kljunom.)

Kterega sada si noben kmet ne želi?
(Prisada.)

Kaj je v pratiki največja laž? —
(Da je pred pepelnico pust dan.)

Kaj imata bahač in meh enakega? —
(Napuh.)

Kterega imena mož ne ostane v dolini? —
(Gregor.)

Kdo piše brez peresa? —
(Veter.)

Kaj je to: sedež sem duhovskega kraljestva,
če pa me bereš nazaj, me ljubijo vsa ljudstva?
(Rim — Mir.)

Ktera žival ima kosti zvonaj, meso znotraj? —
(Rak.)

Kaj je to: če ne tolčem, pa ne živim?
(Srce.)

Kterih delalcev vsak le enkrat potrebuje? —
(Pokopice.)

Kaj je to: kolikor bližje, toliko menjše? —
(Senca.)

Kdo ima očeta in mater pa vendar ni sin? —
(Hčer.)

Ktera reč je čim hujša tim boljša?
(Jesih.)

Kako je to, da ti pisati znaš, brat pa ne? —
(Jaz sem se pisati učil, brat pa ne.)

Iz ktere sence vsak metul zleti? —
(Iz gosence.)

Ka je popolnoma krivo, pa vendar ni greh? —
(Klobasa.)

Če bolj pleše, bolj je debelo; kaj je to? —
(Vreleno na kolovratu.)

Kaj je živo kosmato od zunaj, mrtvo pa kosmato znotraj? —
(Kožuh.)

Kaj je višje, kot nebo? —
(Cerkevna vrata ko nebo skoz nesejo.)

Kdo veliko okolo hodi pa daleč ne pride? —
(Plesavec.)

Ktera šina na nobeno kolo ne gre? —
(Staršina.)

Kaj je to: oče se še le rodi, sin pa že po strehi pleše? —
(Dim.)

Zakaj ima dimnikar usnjate hlače? —
(Zato da jih obleče.)

Komu kmetje največ zaupajo? —
(Čredniku.)

Pet krav za sto kron, po čem pridejo ena k drugi? —

(Po parkljih.)

Kedaj ima vsaka krava, vsak vol zvonaj in znotraj dlako? —

(Kedaj čez prag stopi.)

Kdo na svetu največ zastopi? —

(Ta, ki je najbolj širok.)

Kaj je prej, mož ali brada?

(Mož je za brado.)

Kdo pride k jedi sit, od jedi pa lačen? —

(Skleda.)

Komu se odrtija v greh ne šteje? —

(Konjšederu.)

Ktero čednost pijanci najbolj ljubijo? —

(Upušje.)

Kaj je za vino najbolje? —

(Grozdje.)

V kateri kraj gre največ beržanke?

(V grlo.)

Kaj se vzame, kjer nič ni, in se dene kjer je kaj? —

(Pipa.)

Ktere duše nimajo življenja?

(Duše v lampah.)

Kterega klobuka ni klobučar delal?

(Klobuka na jesihu.)

Kteri zajc se nobegena psa ne boji?

(Tisti, ki črevlje izzuva.)

Kdo se božjega imena boji? —

(Betač, če mu rečeš, idi v imenu božjem.)

Koliko čerk ima sveto pismo? —

(Deset.)

Kdo največkrat brez škode počí?

(Bič.)

V vodi vedno stojim, pa si vendar nog ne premrazim, kdo je to? —

(Most.)

Ktero blago kmetu najbolj nese? —

(Kokoš.)

Sem prav bran, me gospod jê, nazaj bran me kmet jê? —

(Kos — sok.)

Časa sem poletnega ime; prvo črko mi od-
vzemi; ostanek pové, da kar govoriš, niso laži,
kaj je to? —

(Kres — res.)

Suči in beri me, kakor me hočeš, ostanem
zmiraj tepec? —

(Čepce.)

Kaj je to: kri nosi, kri tlači, pa krvi nima? —
(Sedlo.)

Na desno če tečem, se vedno redim. Nazaj
me zaženi, do konca zmedlim. Kaj je to? —
(Vreleno.)

Kdo je najbogatejši kmet? —

(Smrt, ker ima v vsaki fari najmanj eno
njivo.)

Kdo se zjoka, če ga solnce obsije? —
(Snež.)

Ktera črka je najmočnejša? —
(Črka O, ki konja ustavi.)

Kje ribe pokoro oznanujejo? —
(V priliki.)

Kaj dela kmet, ko po njivi hodi? —
(Stopinje.)

Kaj je dobro namesto repe sejati? —
(Kepno seme.)

Kteri tiči radi štruklje jejo? —
(Mlačni.)

Ktera ura gre in bije brez navijanja? —
(Huda ura s strelo in loč.)

Ktera reč je napojtrpežljivša? —
(Papir.)

Kje trta trto drži? —
(ἡνελῖον Ἀ)

Kterega očesa se človek voljno znebi? —
(ῥῆμα)

Dve glavi, dve roki, šest nog, dvajset prstov,
kaj je to? —
(ῥῆμα)

Kaj je pri kosilu najbolj potrebno? —
(ἔσθια)

Nič niso pregrešile, pa jih vendar, ljudje
zapirajo? —
(ἑλπίς)

Kaj je kramarju v pratiki najljubše?
(ῥῆμα)

Kdo nese svojega gospoda, in gospod njega
nosi?
(ῥῆμα, ῥῆμα)

Veliko oči imam, pa vendar ne vidim nič; iz
vsakega očesa mi raste rep, kdo sem?
(ῥῆμα)

Kje rase drevje in trava? —
(ῥῆμα, ῥῆμα)

Koliko bremen slame gre v tri vozove na
pret konj? —
(ῥῆμα, ῥῆμα)

Kedaj dobijo delavci pogačo? —
(Kedar je pečen.)

Kdaj stopijo vsi ljudje v eno stopinjo? —
(O novem letu.)

Je leseno truplo, pa ima več sort las, kaj
je to? —
(Krišča.)

Se glasi, pa ne govori, kaže pa ne vidi, gre
pa nikamur ne pride? —
(Ura.)

Kaj je to: les na les, leder (usnje) vmes? —
(Mlatne cepe.)

Ktero ime ima na vsakem kraj A? —
(Ana.)

Imenuj mi sad in bolezen z eno besedo?
(Vodenica.)

Kaj nikoli ne je, in je vender sito?
(Sito.)

Kateri konj zadej ravno tako vidi, kakor spredaj?
(Slep konj.)

Zakaj ima mlinar bel slamnik?
(Da ga na glavo dene.)

Kazalo.

	Stran
Nazadovoljna žena	3
Ženitvanji med Štajerskih Slovencev	3
Smešnice	30
Smešnice o Lemberžanih	36
Kratkočasnice	41
Narodne zastavice	50

man. p.
398.83 + 398.6 (494.12)